

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **O. s. K. D.**, zastoupeného Mgr. Luděkem Šikolou, advokátem se sídlem Dvořákova 13, 602 00 Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc, proti rozhodnutí ze dne 2. 7. 2004, č. j. OSR/3076/04-SŘ/1963/Ti, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 2. 2006, č. j. 22 Ca 404/2004 - 55,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 2. 2006, č. j. 22 Ca 404/2004 - 55, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 2. 7. 2004 zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil územní rozhodnutí Městského úřadu Lipník nad Bečvou, kterým byla umístěna stavba „Dálnice D1 – stavba 0137 Přerov – Lipník nad Bečvou“.

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji usnesením odmítl. Svoje rozhodnutí po rozsáhlé citaci usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2004, č. j. 6 A 100/2002 - 74, odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo doručováno jeho vyvěšením. Žalovaný jej vyvěsil na své úřední desce v době od 8. 7. 2004 do 26. 7. 2004. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno patnáctým dnem po vyvěšení, tj. 23. 7. 2004. Posledním dnem lhůty k podání žaloby tak byl den 23. 9. 2004, avšak žalobce žalobu podal až dne 27. 9. 2004, čímž předmětnou lhůtu zmeškal. Krajský soud pak neshledal, že by se žalobce řídil nesprávným poučením správního orgánu, a proto žalobu odmítl.

Proti usnesení krajského soudu podal žalobce včasnou kasační stížnost, v níž namítl, že v poučení rozhodnutí žalovaného se uvádí, že „rozhodnutí je konečné, neboť dle § 59 odst. 4 správního řádu se proti rozhodnutí o odvolání nelze již dále odvolat. Toto rozhodnutí

musí být vyvěšeno 15 dnů na úředních deskách.“ Po otisku úředního razítka a podpisu vedoucího stavebního úřadu následuje výčet úřadů, které rozhodnutí vyvěsí. V tomto výčtu uvedený Městský úřad Přerov vyvěsil rozhodnutí žalovaného dne 12. 7. 2004. Podle tohoto vyvěšení v souladu s poučením v rozhodnutí žalovaného postupoval žalobce při počítání lhůt pro podání správní žaloby. Vycházel totiž z formulace „na úředních deskách“, tedy z množného čísla a zcela logicky si vypočítal poslední den lhůty k podání žaloby na den 27. 7. 2004. Dále žalobce namítl, že krajský soud použil jen první část usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2004, č. j. 6 A 100/2002 - 74, avšak nepoužil druhou část usnesení zabývající se chybným poučením o vyvěšení rozhodnutí, které nemůže být účastníku řízení na újmu.

Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že právní názor, že při vyvěšení rozhodnutí na více úředních deskách v nestejnou dobu je za den oznámení písemnosti považován poslední den patnáctidenní lhůty toho úřadu, na jehož deskách byla písemnost vyvěšena naposled, je obsažen pouze v komentáři ke knižnímu vydání prováděcí vyhlášky ke stavebnímu zákonu. Žalovaný se ztotožňuje s názorem obsaženým v citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle něž je pro právní moc rozhodnutí oznámeného veřejnou vyhláškou určující lhůta jeho zveřejnění na úřední desce správního orgánu, který rozhodnutí vydal. Žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Svého práva vystupovat v řízení jako zúčastněná osoba využilo občanské sdružení D. Z. – K. z. u. d., které ve svém vyjádření uvedlo, že formulace poučení v rozhodnutí žalovaného je pro neprávnický nejednoznačná a může u laiků či nezkušených účastníků správních řízení vyvolat různé výklady. Členové žalobce, jako obyvatelé Přerova, při počítání lhůt vycházeli v dobré víře z formulace v rozhodnutí žalovaného z data uvedeného na úřední desce Městského úřadu Přerov, nikoliv z data na úřední desce žalovaného. A aby ne, když v tomto konkrétním případě šlo patrně o první takový případ doručení rozhodnutí veřejnou vyhláškou v jiném městě než v Přerově. Přitom správně si měli přijet osobně prohlédnout datum na úřední desce žalovaného v Olomouci. Zúčastněná osoba proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby zrušil usnesení krajského soudu a doporučil žalovanému, aby používal pregnančnější formulaci o způsobu doručení jeho rozhodnutí veřejnou vyhláškou.

Kasační stížnost je důvodná.

Předložená kasační stížnost obsahuje dvě zásadní námitky – první je otázka, na úřední desce kterého orgánu je územní rozhodnutí vyvěšeno s účinky doručení. Aplikovatelným předpisem zde je § 42 odst. 2 zákona č. 50/1976, stavební zákon, podle něž se veřejnou vyhláškou oznámí územní rozhodnutí o umístění liniové stavby, a v odůvodněných případech též o umístění stavby zvláště rozsáhlé, s velkým počtem účastníků řízení, jakož i rozhodnutí o využití území, rozhodnutí o chráněném území nebo o ochranném pásmu a rozhodnutí o stavební uzávěře, týká-li se rozsáhlého území. Doručení se provede vyvěšením územního rozhodnutí po dobu 15 dnů způsobem v místě obvyklým. Poslední den této lhůty je dnem doručení. Krajský soud při výkladu tohoto ustanovení správně vycházel z již vícekrát citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu publikovaného pod č. 449/2005 Sb. NSS, když uzavřel, že vyvěšení územního rozhodnutí s účinky doručení se děje jen na úřední desce orgánu, který takové rozhodnutí vydal (v tomto případě tedy žalovaného). Ustanovení § 48 odst. 1 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj

č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona (dále jen „vyhláška“), přitom v souladu s názorem rozšířeného senátu není možné použít, neboť toto ustanovení překračuje zákonem uložené zmocnění. Ustanovení § 42 odst. 2 stavebního zákona totiž upravuje dva instituty: oznámení rozhodnutí veřejnou vyhláškou a doručení vyvěšením územního rozhodnutí. Naopak vyhláška uvádí se zákonem zcela rozporný institut „doručení veřejnou vyhláškou“ (který nesprávně používá i zúčastněná osoba). Jelikož tento institut stavební zákon neupravuje, nelze přihlížet k jeho úpravě v prováděcí vyhlášce.

Nelze navíc pominout, že právní závěry plynoucí ze zmíněného usnesení rozšířeného senátu byly aprobevovány nálezem Ústavního soudu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 487/03, a ani senát kasačního soudu rozhodující v nyní souzené věci nevidí důvod, proč se od nich odchýlit. V tomto ohledu by tedy žaloba byla podána opožděně a krajskému soudu by nebylo lze nic vytknout.

Druhou kasační námitkou pak bylo chybné poučení v rozhodnutí žalovaného. Citované usnesení rozšířeného senátu k tomu uvedlo, že na újmu účastníka řízení nemůže být, jestliže v dobré víře postupoval podle informace, které se mu od správního orgánu dostalo podle § 48 odst. 1 prováděcí vyhlášky.

Jak plyne ze správního spisu, na úřední desce žalovaného bylo napadené rozhodnutí vyvěšeno od 8. 7. 2004 do 26. 7. 2004, formálně doručeno tedy bylo dne 23. 7. 2004. Žalovaný ale předmětné rozhodnutí pro informaci účastníků řízení vyvěšoval též na úředních deskách dotčených obcí a měst, mimo jiné též na úřední desce Městského úřadu Přerov, v kteréžto obci má žalobce sídlo. Na úřední desce tohoto městského úřadu však rozhodnutí bylo vyvěšeno až od 12. 7. 2004 do 29. 7. 2004. Pokud by tedy z hlediska doručení a od něj se odvíjející lhůty pro podání žaloby bylo bráno v potaz i vyvěšení na této úřední desce, bylo by rozhodným dnem (patnáctým dnem lhůty) pondělí 27. 9. 2004.

V dané věci je podstatné, že z rozhodnutí žalovaného, které bylo vyvěšeno na úřední desce Městského úřadu Přerov, dotčení účastníci řízení nemohli zjistit skutečnost, že předmětné rozhodnutí bylo na úřední desce žalovaného vyvěšeno již dne 8. 7. 2004, tedy o pět dní dříve. V předmětném rozhodnutí přitom nebyli účastníci poučeni ani o tom, na které úřední desce je vyvěšeno s účinky doručení. Na straně 5 rozhodnutí žalovaného je totiž uvedeno, že „toto rozhodnutí musí být vyvěšeno 15 dnů na úředních deskách.“ Na další straně následuje seznam městských a obecních úřadů, na jejichž úředních deskách má být rozhodnutí zveřejněno. Je zřejmé, že pokud bylo takové poučení vyvěšeno na úřední desce Městského úřadu Přerov, mohlo nepochybně účastníky řízení utvrdit v přesvědčení, že i vyvěšení na úřední desce tohoto městského úřadu má účinky doručení a může být určující pro stanovení počátku procesní lhůty k podání žaloby. Žalobce také podle tohoto poučení jednal a v dobré víře (v žalobě ostatně poukazuje na to, že mu bylo předmětné rozhodnutí doručeno veřejnou vyhláškou vyvěšenou na úřední desce Městského úřadu Přerov) využil k podání žaloby lhůtu pro sebe prospěšnější.

Za dané situace nemůže jít uvedené nepřesné a nedostatečné poučení dané správním orgánem k tíži žalobce a zapříčinit tak odmítnutí věcného projednání jeho žaloby z důvodu opožděnosti. Takový závěr by narušoval princip důvěry jednotlivce v rozhodovací činnost a v akty státu, a to vzhledem k tomu, že je na újmu účastníka, který se řídil - byť nedostatečným - poučením správního orgánu. Jako takový by potom byl nepřijatelný.

V daném případě je tak s ohledem na § 72 odst. 1 s. ř. s. nutno za poslední den lhůty pro podání žaloby brát pondělí 27. 9. 2004. Žalobce podal žalobu k poštovní přepravě právě v tento den a učinil tak nikoli opožděně, ale včas.

Žalobce se svými námitkami tedy uspěl; Nejvyšší správní soud proto zrušil napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž bude krajský soud vázán názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu a včas podanou žalobu věcně projedná. V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu